

ΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑΧΕΙΑΣ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΣ

(Ἰδε στήλην 166)

— Πῶς, μπροστὰ σ' ἐκείνες πᾶννοῖγουν τὰ θεωρεῖα;

— Μὰ, βέβαια, εἰμαι γνωστὸς, ἔχω φήμην τῆς ὁποίας πρέπει νὰ φανῶ ἀντάξιός... Ἐννοεῖς, αὐτὲς εἶνε οἱ ἴδιες, πάντοτε· καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἤξεύρει ἂν μὲ γνωρίζουν!... Ἀπέκτησαν, ἀπὸ τρία χρόνια τὴν συνήθειαν νὰ μὲ βλέπουν νὰ πηγαίνω στὰ θεωρεῖα μὲ ὅτι περιέλεπτον καὶ κομψὸν ἔχει τὸ Παρίσι.. Ἀηλαδὴ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς των ποτὲ μὲ τὸ φόβητρον ἐκείνο τοῦ Ρουβέξ. Θὰ ἦσαν ἱκαναὶ νὰ πιστεύσουν ὅτι ἐνυμφεύθην διὰ τὰ χρήματα. Προσπάθησα νὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ, μὲ τρόπον, εἰς τὸν πατέρα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν οὐκίησιν κανεὶς λογικὰ... ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἀντιλαμβάνεται, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀντιληφθῇ. Δὲν τὸν κατακρίνω... Εἶναι τοῦ καιροῦ τοῦ ἀνθρώπου κ' ἐγὼ εἰμαι τοῦ καιροῦ μου. Ἐπὶ τέλους, ἐδήλωσα, ὁρθὰ κορτῶ, ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτὲ μὲ τὸν ἀριθμὸν ἓνα. Ἀάδε δὲ ὑπὸ σημειώσιν ὅτι ἔλεγα φρόνιμα πράγματα στὸν πατέρα. Τὸν εἶπα: «Θέλεις νάχω τὸ νοικοκυριό μου;—νοικοκυριό, εἶναι ἡ λέξις του. Ἀλλὰ ὅταν στήσω στὸ ἐσωτερικόν τοῦ νοικοκυρίου μου ἓνα φόβητρον ποῦ νὰ τρομάξῃ καὶ τὰ σπουργήτῃ, θὰ κίσθάνομαι φρίκην διὰ τὸ ἐσωτερικόν τοῦ νοικοκυρίου μου καὶ θὰ εἰμαι ἀνγκυασμένος, μὰ ἀπολύτως ἀναγκασμένος νὰ διοργανίσω ἓνα ἐξωτερικόν... Ἔτσι θὰ ἔχω νοικοκυριό ἐσωτερικὸ καὶ νοικοκυριό ἐξωτερικόν· τότε δὲ θὰ λυθῶνται τὰ χρήματα». Ἀλλὰ, αὐτὰ δὲν τὰκούει ὁ παπάκης! Δὲν ἐννοεῖ ὅτι μὲ χρειάζεται γυναικίαν νόστιμην νόστιμην καὶ νόστιμην ἀλλὰ περισιάναν, δηλαδὴ ἰδιόρρυθμος, φειδρὰ, τρελοῦτσικη καὶ λίγο ξεμυαλισμένη, ἡ ὁποία νὰ ἐφελκῇ τὰ βλέμματα στὸ δρόμον καὶ τὰ τηλεσκόπια στὸ θέατρο καὶ ἡ ὁποία νὰ μὲ περιποιεῖ τιμὴν καὶ νὰ μὲ δίδῃ γόητρον. Πρέπει νὰ ἤμπορῶ νὰ ἐξακολοθίσω μαζὶ τῆς, καὶ ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερον, τὸν νεανικὸν μου βίον. Κ' ἔπειτα εἶναι καὶ ἄτι ἄλλο ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ τοῦ πατέρα. Ὀνομάζεται Σαμπλάρ—τὸ φταιξιμὸν δένειν ἰδικό του—μόνον ἡ συνέπειαι εἰναιὶτι κ' ἐγὼ ὀνομάζομαι Σαμπλάρ καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι εὐχάριστον, ἓνα τοιοῦτον ὄνομα, διὰ νὰ διαπρέψῃς εἰς τὴν κοινωνίαν... Καὶ μιὰ κομψή, πολὺ κομψή σύζυγος εἶναι τὸ καλύτερον διαβατήριον... Παχαδείγματός χάριν, διὲς τὸν Ροβινώ... Μολοντί Ροβινώ ἔγεινε δεκτὸς εἰς τὴν λέσχην τῆς ὁδοῦ Ρουαγιάλ... Δὲν εἶναι ἡ Ζόκεῦ μὰ σ' αὐτὲς δὲν μπαίνει κανεὶς ὅπως προφθάσει... διατί ἔγεινε δεκτὸς ὁ Ροβινώ;

— Ἔρω κ' ἐγώ...

— Διότι, ἐνυμφεύθην μὲ μίαν θελκτικωτάτην σύ-

ζυγον καὶ διότι ἡ θελκτικωτάτη σύζυγος εἶναι παγοδρόμος πρώτης τάξεως... Ἐπέτυχε θεότρελλα στήν παγοδρομίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης. Ὅλα τὰ φύλλα ὠμίλησαν εἰς τὰ διάφορα των περὶ τῆς μαγευτικῆς, τῆς θελκτικῆς, τῆς ἰδεώδους κυρίας Ροβινώ. Ξεπετάχτηκε διὰ μιᾶς. Καὶ ὁ Ροβινώ, κ' ἐκεῖνος ἐπίσης ξεπετάχτηκε. Μετὰ ἐξ ἐβδομάδας ἦτο μέλος τῆς μικρᾶς λέσχης! Ὁ πατέρας, ἐκεῖνος δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν τῶν πραγμάτων, εἶναι ἀδύνατον νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ· τοῦ φαίνονται κινεζικά! Ὅπωςδὴποτε, ἐπειδὴ μ' ἔκοψε ριζικῶς τὴν ἐπιχορήγησίν μου, ἐδέχσε νὰ συνθηκολογήσω καὶ νὰ συγκατατεθῶ εἰς συνέντευξιν μὲ τὸν ἀριθμὸν δύο.

— Καὶ τί πρᾶγμα ἦτον αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς δύο;

— Ἄ, φίλε μου τί πρᾶγμα ἦτο! Κόρη ἐνὸς μεγαλεμποροῦ τῆς Ἀμβέρσας... Βελγικὸν προῦν! Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τὸ ἐξωτερικόν... δὲν ἀγαπᾷ τὰς περισιάνας ὁ πατέρας... ἡ μητέρα ἦτο ἀπὸ τὸ Σάτελρολ... καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ μητέρα ἦτο μία ἀγία γυναικίκα! Ἦτο ἀκριβῶς στὰ Παρίσια ὁ ἀριθμὸς δύο, καὶ χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὴν ὄπερα Κομίκ, μὲ ἐξέθεσαν μίαν φλαμάνδην ξανθωπὴν, νερόβραστην, ἀνδρογυναϊκάν. Ἐνα Ρούβενς! Μὰ ἓνα ἀληθινὸ Ρούβενς! Γίγας, ἀληθινὸς γυναικεῖος κολοσσός, ποῦ ἔρχομουν ὡς τὸν ὦμόν της... Ἀηλαδὴ εἶναι ὕλικῶς ἀδύνατον νὰ τὴν χωρέσῃς σ' ἓνα θεωρεῖον τοῦ προσκηνίου πρώτης σειρᾶς, κ' ἐγὼ μόνον αὐτὰ τὰ θεωρεῖα ἀγαπῶ. Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ θέατρον ἐδήλωσα εἰς τὸν πατέρα ὅτι δὲν θέλω οὔτε τὸν ἀριθμὸν ἓνα, οὔτε τὸν ἀριθμὸν δύο, ὅτι βαρέθηκα πλέον καὶ ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἰδῶ τὸν ἀριθμὸν τρία. Ἡ συνδιάλεξις ἦτο ζωηροτάτη... Ὁ πατέρας ἀπεσύρθη κλειών με κράτον τὰς θύρας καὶ ἐπαναλαμβάνων: «Οὔτε λεπτὸν στὸ ἐξῆς!» Ἠνόνησα ὅτι ἦτο σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα. Δὲν κατώρθωσα νὰ κοιμηθῶ, ἐγύρευα νὰ εὔρω τρόπον νὰ διαφύγω ἀπὸ τοὺς πτωρούς γνάθους τῆς ἐξ Ἀμβέρσας... ἐξαφνα κατὰ τὰς τρεῖς τ' ἡρῶ μιὰ αἰφνῆδιος ἐμπνευσις... Ἐσχον ἰδέαν, τὴν ὁποίαν θ' ἀποκαλέσω μεγαλοφυᾶ, ἂν τὸ ἐπιτρέπῃς.

— Τὸ ἐπιτρέπω.

— Ναι μεγαλοφυᾶ... ἤξευρα ὅτι ἀναχωρεῖς σήμερον διὰ τὴν Μασσαλίαν, καὶ σήμερον τὸ πρῶν, τὸ-στριψα χωρὶς νὰ δώσω εἶδησιν, οὔτε τὴν παραμικράν ἐξήγησιν... καὶ σὲ ὀλίγον ἀπὸ τὸν πρῶτον σταθμὸν, ἀπὸ Λαρός—εἶδα τὸν ὁδηγόν, ὅλα τὰ προεῖδα—θὰ στείλω στὸν πατέρα μου αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Ὁ Ραοὺλ θριαμβευτικῶς ἔσυρε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓνα χαρτί.

— Εἶναι ἔτοιμον. Ἀκουσε. «Κύριον Σαμπλάρ, 8 ὁδὸς Ρουσμὸν, Παρίσιοι. Ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Λαρός. Ἀνεχώρησα μὲ τὴν ταχείαν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Μασσαλίας μὲ τὸν Μζυρίκιον. Θὰ κάμω τὸν γύρον

τοῦ κόσμου. Δὲν πιστεύω νὰ θελῃ περισσότερον ἀπὸ ἑξῆς μῆνας. Τηλεγραφικῶς ἐκράτητα μίαν κλίνην τοῦ ἀτμοπλοίου ποῦ ἀναχωρεῖ αὐριον διὰ Σιγκαπούρ. Προτιμῶ τὰ πάντα ἀπὸ τὸν φλαμανδικὸν συνδικα-
σμὸν. Χαίρει. Ὁ εὐπειθέστατος καὶ πολὺ λυπούμενος διότι σὲ ἀποχωρίζεται υἱὸς σου, Ραούλ Σαμπλάρ». Εἶναι καλὸν τὸ τηλεγράφημά μου, ἔ;

— Δὲν εἶναι κακόν. Ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά σου τῶ-
βαλεις στὸν νοῦ σου νά...;

— Ναι, ἀναχωρῶ ἐὰν δὲν ἔχω, πρὶν νὰ φθάσω-
μεν εἰς Μασσαλίαν, ἀπάντησιν τοῦ πατέρα... μόνον εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἔχω—διὰ δύο λόγους—
πρῶτον ὁ πατέρας ξεύρει νὰ σκέπτεται καὶ θὰ πῇ.
«Τί θὰ κερδίσω. Ἀντὶ νὰ κάμνῃ ἀνοησίες στὸ Πα-
ρίσι μὲ ἄσπρες, θὰ κάμνῃ ἀνοησίες στὴν Σιγκαπούρ
μὲ κίτρινες.» καὶ ἔπειτα ὁ δεύτερος καὶ ὁ καλύτε-
ρος λόγος εἶναι ὅτι μὲ λατρεῖ ὁ γερο-Σαμπλάρ ὅτι
δὲν μπορεῖ νὰ μὲ χωρισθῇ καὶ ὅτι ἡ μικρὴ ἐκείνη
αἰσθηματικὴ φράσις ποῦ κλείει τὸ τηλεγράφημά
μου θὰ τὸν συγκινήσῃ. Θὰ τὸ ἰδῇς. Εἰς τὰς ἑνδεκά-
καὶ εἴκοσι, ἀναχωρήσεις τοῦ τηλεγραφήματός μου
ἀπὸ Λαρός. Ὁ πατέρας θὰ τὸ λάβῃ εἰς τὰς δωδεκά-
μισθ... Καὶ στοιχηματῶ δέκα ναπολεόνια ὅτι θὰ
εὕρω εἰς Διζὸν ἢ εἰς Μαικόν, ἐν τηλεγράφημα ποῦ
θὰ λέγῃ ἀπάνω κάτω: «Ἐπάνελθε, οὐδεὶς λόγος
γάμου Ἀμβέρσης». Θὰ εἶναι κορακιστικὰ γραμμένο
τὸ τηλεγράφημα τοῦ πατέρα, διότι εἶναι ἄνθρωπος
ποῦ ἀγαπᾷ τὴν τάξιν καὶ πετᾷ τὰς περιττὰς λέξεις.
Πίναεις τὸ στοιχημα;

— Ὁχι, θὰ χάσω.

— Τὸ πιστεύω... Ἔχεις ἐφημερίδας;

— Ναι...

Ἀνέγνωσαν τρεῖς τέσσαρες ἐφημερίδας, παρισινὰς
καὶ τὰς ἀνέγνωσαν ὡς πραγματικοὶ παρισινοί...
δηλαδή σ' ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐνῶ ἀνεγίνω-
σκον ἀντήλλαξιν βραχείας φράσεις, περὶ τοῦ νέου
ὑπουργείου, περὶ τῶν ἱπποδρομιῶν, περὶ τῆς Ὑδέτ-
της Γιλβέρ... Περὶ τῆς Ὑδέττης Γιλβέρ πρὸ πάντων.
Ὁ νέος Σαμπλάρ τὴν εἶχεν ἀκούσει προχθὲς τὸ ἐ-
σπέρας καὶ ψιθύριζε τὸ τελευταῖον τῆς ᾄσμα. Καὶ
ἐπειδὴ ὁ εὐζωνος τῆς Ἀμερικῆς δὲν εἶχεν ἀκούσει
ποτὲ τὴν Γιλβέρ νὰ τραγουδῇ τὸ τελευταῖον τῆς
ᾄσμα! Ὁ Σαμπλάρ σήκωσε τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν
οὐρανόν! «Δὲν ἤκουσε τὸ τελευταῖον τῆς ᾄσμα!
καὶ εἶχες τρίμηνον ἄδειαν ἀπουσίας! Τί διάβολο,
λοιπόν, ἦλθες νὰ κάμῃς στὰ Παρίσια; Ἐγὼ τὸ
ξεύρω ἀπ' ἔξω;»

Καὶ ὁ Ραούλ ἤρχισεν νὰ ψιθυρίζῃ καὶ πάλιν μὲ τό-
νον ὁ ὁποῖος καθίστατο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀργότε-
ρος καὶ ἀσθενέστερος. Ἐν τῷ μεταξύ ἐβούλίζετο ἀνε-
τώτερον εἰς τὸ κάθισμά του ἐπὶ τέλους ἐκοιμήθη τὸν
ἡσυχότερον ὕπνον, ὥσάν ἓνα μεγάλο μωρὸ ποῦ ἦτο.

Ἐξύπνησεν ἑξαφνα, ὅταν ἐστάθμισεν ἡ ἀμαξο-
στοιχία, ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ὁδηγοῦ ὁ ὁποῖος ἐφώ-
ναζε Οὐάχ! Οὐάχ! Ἡ φωνὴ εἶναι πάντοτε ἡ ἰδίᾳ

δι' ὅλους τοὺς σταθμούς. Αὐτὴν τὴν φωνὴν ἐσήμαινε
Λαρός. Καὶ τὸ τηλεγράφημα! Ὁ Σαμπλάρ ἔτρεξεν
εἰς τὸν τηλεγραφον. Ὁ ὑπάλληλος μὲ ἀταραξίαν ἐ-
μέτρησε τὰς 40 λέξεις τοῦ παραδόξου τούτου τηλε-
γραφήματος. Μόλις ὁ Σαμπλάρ κατώρθωσε νὰ ἀνα-
βῇ καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρησεν. Οὐφ! τελείωσε
καὶ αὐτὸ, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του. Πᾶμε γὰ
γᾶμε ;»

Καὶ οἱ δύο διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ἐστιατόριον.
Ἐν ἀληθινόν ταξίδι, διότι δύο βαγόν-σαλόν τοὺς
ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον καὶ αὐτὰ τὰ δύο σα-
λόνια ἦσαν παραγεμισμένα... ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς με-
γάλης ἐξόδου ὀλίγων παρισινῶν καὶ πολλῶν ἀγγλῶν
πρὸς τὴν Νίκαιαν, Κάννας καὶ Μόντε-Κάρλο. Ἡ ἀ-
μαξοστοιχία ἔφυγε μὲ ὄλην τὴν τυχύτητα καὶ
μὲ ὀρμητικὰς διακυμάνσεις. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃς πύδι
ναυτικόν. Ἐκτὸς τούτου σφοδρὸς ἄνεμος ἔδερνε τὴν
ἀμαξοστοιχίαν, τὴν περικύκλωνεν εἰς στροβίλον κο-
νωροῦ καὶ καθίστα ἐκτάκτως δύσκολον τὸ ἀπὸ
μίαν ἀμαξίαν εἰς ἄλλην πέρασμα.

Ἐπήγαιναν βαδίζοντες μὲ μεγάλον κόπον... Πρῶ-
τον σελόνι πρῶτον πέρασμα καὶ πρῶτος ἀνεμοστρό-
βιλος. Δεύτερον σελόνι... Ὁ Σαμπλάρ ὁ ὁποῖος ἐ-
βάδιζε πρῶτος, ἀνοίγει δυσκόλως τὴν θύραν τοῦ
δευτέρου περάσματος, ἡ ὁποία ἀνθίσταται ἀπὸ τὴν
ὥθησιν τοῦ ἀέρος καὶ ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους ὑποχω-
ρεῖ... καὶ νὰ σου ὁ Ραούλ ἀρπάζει ταυτοχρόνως εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς σύννεφον σκόνης ἡ ὁποία τὸν τυ-
φλώνει, καὶ, εἰς τὰς ἀγκάλας, μίαν νέαν ξανθὴν ἡ
ὁποία φωνάζει «Ἄ! συγγνώμην, Κύριε!» ἐνῶ ὁ
ἴδιος φωνάζει: «Ἄ! συγγνώμην δεσποινίς!» ἐνῶ
ταυτοχρόνως ἐδέχετο στὴν ράχην τὸν εὐζωνον τῆς
Ἀφρικῆς, ἐπίσης ἀποτυφλωμένον ἀπὸ τὴν σκόνην
ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε: «Μὰ, προχώρει, Ραούλ, προχώ-
ρει λοιπόν!»

Αἱ δύο θύραις τοῦ περάσματος ἐκλείσθησαν καὶ
οὕτω εὐρέθησαν εἰς τὸν στενὸν ἐκεῖνον διάδρομον, εἰς
τὸ ὑπαίθριον καὶ οἱ τρεῖς: ὁ νέος Ραούλ ὁ νέος Μαυ-
ρίκιος καὶ ἡ νέα Ξανθή,

Τὸ «Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε!» ἠκολούθησεν
εὐθὺς ἓνα «Ὁ Κύριος Μαυρίκιος!» εἰς τὸ ὅποιον αὐ-
τὸς ἀπήντησεν. «Ἡ Δεσποινὶς Μάρθα!» Ἡ νέα ξαν-
θὴ ἐγνώριζε, τὸν ἀξιωματικόν, καὶ διακρίνασκα ὅτι
εὐρίσκεται εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἀγνώστου ἀπεσύρθη
μὲ τρόπον καὶ εἶπεν εἰς τὸν Μαυρίκιον «Εἰσθε εἰς
τὴν ἰδίαν ἀμαξοστοιχίαν! καὶ ποῦ πηγαίνετε ;—Εἰς
τὴν Ἀφρικὴν—Ἐμεῖς;—εἰς τὴν Μασσαλίαν... πη-
γαίνω τώρα νὰ πάρω ἓνα ἐπανωφόρι διὰ τὴν μητέρα
ἡ ὁποία κρυβεῖ... θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ποῦ θὰ σᾶς
ἰδῇ, ἡ μητέρα, θὰ τὴν εὕρετε εἰς τὸ ἐστιατόριον..
γὰρ μὴ στιγμὴ, χαίρετε.— Ἀλλὰ θὰ σᾶς συνοδεύ-
σω— Ἄν ἀγαπᾶτε...» καὶ ἠκολούθησε τὸν δρόμον
τῆς ὄχι χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ δι' ἑλαφρὸς κινήσεως
τῆς κεφαλῆς τὸν νέον Σαμπλάρ, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν
ἐκεῖ ἀπολιθωμένος, κατατρώγων μὲ τοὺς διεσταλ-

μένους από θαυμασμόν ὀφθαλμούς του τὴν Δεσποινίδα Μάρθαν.

Καὶ αὐτὴ, ἥρε καὶρὸν ποῖν νάποσυρθῇ νά παρατηρήσῃ, ὅτι ἦτο πολὺ εὐμορφὸ παλληκάρι ὅτι τὰ φορέματά του ἦσαν πολὺ καλοκομμένα καὶ ὅτι τὴν ἐβλεπε μὲ μεγάλους ὀφθαλμούς κάπως βλακώδεις ἀλλὰ ὅτι εἰς ἐκείνους τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τοὺς κάπως βλακώδεις ἀνεγινώσκετο σαφέστατα ἡ ἐξῆς σκέψις ἡ ὁποία δὲν τὴν ἀπῆρσε διόλου: «Α! δεσποινίς, πῶς μὲ φαίνεσθε ὡραία!»

Πράγματι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραούλ. «Ὁ τύπος μου! ἀκριβῶς ὁ τύπος μου! Καὶ τί κομψότης, τί κομψότης ἐν τῇ ἀπλότητι τοῦ ταξιδιωτικοῦ της φορέματος. Καὶ τὸ μικρὸν της κάλυμμα, ὀλίγον στραβοδαλμένο πρὸς τὸ αὐτί, ἓνα ἀριστοῦργημα, αὐτὸ τὸ κάλυμμα! Ἰδοὺ μίαν ἡ ὁποία ἡξέουσι νά ἐνδύεται! Ἰδοὺ μίαν ἡ ὁποία θὰ διαπρέψῃ εἰς τὰ θεωρεῖα τοῦ προσκηνίου! καὶ ἡ ἐλαφρὰ ἐκείνη ἀγγλικὴ προφορά...

Διότι εἶχεν ἐλαφρῶς ἀγγλικὴν προφορὰν... καὶ μάλιστα εἶχε πολὺ πολὺ κοπιᾶσαι ἐπὶ πολλὰ ἔτη διὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ τὴν προφορὰν ἐκείνην... Ἐλεγεν εἰς τὴν παιδαγωγὸν της τὴν Μίς Βούτλερ: «Βεβαιώτατα, θέλω νὰ μάθω τὰ ἀγγλικά, ἀλλὰ θέλω πρὸ πάντων νὰ ὁμιλῶ γαλλικὰ μὲ τὴν ἀγγλικὴν προφορὰν.» Ἄλλως τε δι' αὐτὸ καὶ μόνον εἰργάσθη... Καὶ δόξα τῷ Θεῷ ἡ ἐπιμονὴ της ἡμείφθη: Τὸ ἀγγλο-παρισιανὸν σκληρόν της ἦτο κάπου κάπου ὅλως διόλου ἰδιόρρυθμον.

Ἐνῶ ὁ Μαυρίκιος ἔλαβε τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν μὲ τὴν δεσποινίδα Μάρθαν, ὁ Ραούλ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ μετ' ὀλίγον τοὺς εἶδε νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ οἱ δύο μὲ τὸ φόρεμα τῆς μητρός. Ὁ Μαυρίκιος ἐστάθη ἐπὶ τινα λεπτὰ πλησίον τῆς τραπέζης εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρωγαν ἡ μήτηρ καὶ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τῆς ξανθούλας καὶ ἔπειτα ἦλθε πλησίον εἰς τὸν Ραούλ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως:

«Ποία εἶναι, γρήγορα, ποία εἶναι; Ὅτι ὦρα νὰ λήσουν τὴν παίρνω αὐτήν... ἀμέσως, ἅμα καταβούμεν ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον... Εἰς τὰς ἀγκάλας μου! τὴν κράτησα εἰς τὰς ἀγκάλας μου! τί μέση! ὄνειρον!... Ὑπάρχει, πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς, φιλὴ μέση καὶ φιλὴ μέση. Ὑπάρχει φιλὴ μέση, σκληρὰ, ἀδρὺν, ἀκαμπτος, κοκκαλιάρικα, ἐπιτυγχανομένη μηχανικῶς μὲ τὰ ἀποτρόπαια μηχανήματα τοῦ κορσέ... Ἐμελέτησα ἐπισταμένως τὸ ζήτημα τοῦ κορσέ. Εἶναι τόσον σπουδαῖον! Καὶ ἔπειτα ὑπάρχει ἡ ἀληθινὴ φιλὴ μέση, ἄνετος, φυσικὴ, ἐλαστικὴ... Ἐλαστικὴ δὲν εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ παραστήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἐγλύστρησε μέσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά μου... Ἀφράτη... Ναι, μάλιστα, ἰδοὺ ἡ λέξις ἡ ὁποία ἀρμόζει... Ἀφράτη ἀποδίδει θαυμάσια τὴν ἰδέαν μου... Ἀφράτη μέση!

Ὁ Ραούλ συνήθως ἐνθουσιάζετο μὲ ὅ,τι ἔλεγε.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησε, ἀφράτη... Κ' ἐκείνη ἢ πρὸς τὰ ἄνω μυτίσας στὸν ἀέρα... κ' ἐκείνη τὰ ματάκια, ἐπίσης στὸν ἀέρα, σὰν κινέζικα· καὶ ὅλον τὸ σύνολόν της στὸν ἀέρα· ποία εἶναι; μὰ ποία εἶναι;

— Ἡ κόρη μιᾶς φίλης τῆς μητρός μου.

— Πλουσία;

— Πολὺ πλουσία!

— Αὐτὸ τὸ ἐρωτῶ ἐξ αἰτίας τοῦ πατέρα... διότι ἐγὼ καὶ χωρὶς προίκα, θὰ τὴν ἔπερνα καὶ χωρὶς προίκα... Μάλιστα, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ διανοοῦμαι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπαντῶν μίαν κόρην... Τώρα, τὸ ὄνομα;

— Δεσποινίς Μάρθα Δεράμ.

— Δεράμ... εἶπες; Ὁ πατήρ της δὲν εἶναι ἓνας πλούσιος ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἔχει δουλειὰς μὲ τὴν Κίνα, μὲ τὴν Ἰαπωνίαν;

— Ὅλος κι' ὅλος.

— Α! φίλτατέ μου, ὅχι, αὐτὰ εἶναι ἀπὸ ἐκείνα τὰ πρᾶγματα τὰ ὁποία βλέπομεν μόνον εἰς τὰ κομμιδύλια τῶν μικρῶν θεάτρων εἰς Κλουβὶ καὶ εἰς Δεζάζέτ!

— Τί παθαίνεις;

— Τί παθαίνω;... Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τρία τοῦ πατέρα! ναι, ὁ ἀριθμὸς τρία. Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ τούτου ἀριστοῦργηματος εἶναι ἓνας ἀπὸ ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους παίξει ὁ πατέρας πικέττο εἰς τὴν λέσχην... Καὶ δὲν θέλησα νὰ τὸν ἰδῶ τὸν ἀριθμὸν τρία, κ' ἐκεῖνο πέφτει στὴν ἀγκαλιά μου, μεταξὺ Παρισίων καὶ Λυόν! Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ φαγὶ θὰ μὲ συστήσῃς... καὶ θὰ ὁμιλήσω τὴν μητέρα της καὶ θὰ τῆς τὰ εἰπῶ ὅλα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Φ. Ε. Εἰς Ἀττάλειαν.— Ἐπιστολὴ σας καὶ χαρτόσημα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμε. Συντακτικὸν Ἰ. Βαβίνη δὲν ὑπάρχει, τὸ ἄλλο εἶχεν ἀποσταλεῖ πρὸ καιροῦ· προσεχῶς σᾶς γράψω.

Κον Γεαν. εἰς Ἀγκυραν.— Δυὸ ἐπιστολαὶ καὶ τραπεζογραμμάτιον ἐλήφθησαν. Ἡ ἀσθένειά μου μὲ ἤμποδισε ν' ἀπαντήσω ἐγκαιρῶς. Ζητῶ συγγνώμην καὶ σᾶς γράψω ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος.

Κον Παναγιωτίδην εἰς Παραμυθίαν.— Ἐνεκεν τοῦ ἡνωτέρου λόγου δὲν κατώρθωσα νὰ σᾶς γράψω, περιμέναντε εἰς τὸ μέσον τῆς ἐβδομάδος.

Κον Σ. Πασσ. Κερδαμύλην.— Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη· προσεχῶς σᾶς γράφομεν ἰδιαίτερος. Μᾶς στελλετε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κώστα μας.

Κον Γ. Καλοσύ. Κέρκυραν.— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τὰ σταλέντα. Περιμένομεν τοῦ Σίλλερ πολὺ εὐγνωμόνως ἐκ τῶν προτέρων.